

עפ"ת 48403/06/16 - עדו שורצבוים נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 48403-06-16 שורצבוים נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת עדי חן-ברק
מערערים	עדו שורצבוים
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה אין מקום למתן ארכה להגשת ערעור וראוי להורות על דחייתו בשל איחור בהגשה.

1. נקודת המוצא בנושא זה הינה כי:

"...על בעל דין לקיים את המועדים הקבועים בדין. כלל זה מושתת על עקרון סופיות הדיון והצורך בהצבת גבול להתמשכות ההליכים; הציפייה של הצד שכנגד שלא להיות מוטרד לאורך זמן רב בנוגע לפסק-דין בו זכה; האינטרס של בעלי הדין ושל הציבור בכללותו לחיזוק היציבות, היעילות והוודאות המשפטית; וכן השאיפה להימנע מקשיים הכרוכים בניהול דיון בערעור או בבקשת רשות ערעור שהוגשו באיחור". בש"א 5636/06 נשר נ' גפן (23.8.06).

2. כאמור בסעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי רשאי בית המשפט, לבקשת המערער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו- 200 לחסד"פ. כאשר מדובר בהליך פלילי אין צורך בקיומו של "טעם מיוחד" לשם מתן ארכה להגשת הערעור.

יחד עם זאת אין משמעות הדבר כי מתן ארכה בהליך פלילי ייעשה כדבר שבשגרה שהרי זהו היוצא מן הכלל ולכן אין ליתן ארכה להגשת ערעור בפלילים אלא בהתקיים "טעם ממשי המניח את הדעת" (בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25/7/06); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 11/8/09)).

3. בבחינת קיומו של טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור בהגשת ההליך, יש לשקול, בין היתר, את משך האיחור; ההצדקה הנטענת לאיחור וכן את מהות ההליך העיקרי וסיכויי הלכאוריים, כאשר אין מדובר ברשימה סגורה של שיקולים, אלא על כל מקרה להיבחן לגופו בהתאם לנסיבות הרלוונטיות.

4. בנסיבות המקרה שבפנינו, לא הצביע המבקש על כל טעם ממשי לאיחור העולה על חודש, ודי בכך להביא לדחיית בקשתו:

גזר הדין ניתן (**במעמד המבקש**) עוד ביום 26/4/16, כאשר המבקש אף מאשר כי הבין היטב כבר בצאתו מהישיבה את משמעות גזר הדין (ראה האמור בסעיף 1 לתגובתו מיום 4/7/16).

יודגש כי המבקש הורשע ונגזר דינו כבר ביום 7/1/15.

בחלוף כשנה הוגשה בקשה לביטול פסק הדין, ובדין שהתקיים ביום 26/4/16 (כאמור בנוכחות המבקש) הוסכם כי הכרעת הדין תיוותר על כנה, ברם גזר הדין יבוטל והצדדים טענו לעונש.

אכן מאז מתן גזר הדין ביום 26/4/16 ועד הגשת הערעור (ביום 23/6/16) פנה המבקש לבית המשפט קמא במספר בקשות, ואולם אין בהגשת בקשות לעיון חוזר ובקשות דומות כדון דא, כדי להאריך את המועד להגשת ערעור על ההחלטה המקורית (ר' למשל בש"א 3430/13 **אלבז נ' עו"ד אבירם** 26.5.13) שאם לא כן, היה בכך כדי לחתור תחת סופיותן של החלטות ולאפשר לבעלי דין להאריך באופן מלאכותי את המועד להגשת ערעור על החלטות המתקבלות בעניינם.

5. לאמור לעיל אוסיף כי עיינתי גם בגזר הדין של בית משפט קמא, ובטעוני המבקש לגופו של ענין, ומבלי לקבוע מסמרות אציון, כי לא מצאתי בטעמים ובסיכויים מובהקות שיש בה כדי לאיין את מכלול השיקולים האחרים, להטות את הכף ולשכנע כי יש לפנינו טעם ממשי המניח את הדעת להאריך את המועד להגשת הערעור.

סוף דבר - הבקשה להארכת מועד נידחת.

התיק יובא בפני כבוד השופטת בש למתן פסק דין המורה על מחיקת הערעור.

ניתנה היום, כ' תמוז תשע"ו, 26 יולי 2016, בהעדר הצדדים.